

Posebnik
(The Oddaball)
propovijedano u Jeffersonvillu
od 14 Juna 1964

Dopustite nam da za jedan momenat ostanemo na nogama. Skupocijeni Gospode, u molitvi dolazimo opet u Tvoju Božanstvenu prisutnost, da bi Tebi kao prvo za sve ovo, što si Ti na nama učinio, i za veliku Ljubav prema Tebi i Tvojoj Riječi u našim srcima zahvalili. Gospode, ljudi, koje ja iz svega srca volim, donjeli su večeras jednu žrtvu, što su ovdje došli i sjede ovdje u ovoj vrućoj prostoriji, jer Tvoju Riječ vole.

Mi dolazimo večeras, Gospode, da za bolesne i potrebne molimo. Neka na kraju ove Božije službe ni jedna slaba osoba u ovoj prostoriji ne bude, Gospode. nagradi ih za vjernost, Gospode. Govori kroz Tvoju Riječ k nama i jačaj nas, Gospode, dok mi Tvoju sramotu nosimo. Kakva je to prednost! Mi molimo za sve to u Ime Isusa. Amen. Možete sjesti.

Ne mogu naći Riječi, sa kojima bi jednoj grupi ljudi kao ovoj, koja je došla i u ovoj prostoriji uzela mjesto, moju zahvalnost izrazio. Želim vam reći, da ćemo sutra u Topeku u Državu Kansas otići, da tamo do iduće nedjelje održavamo sastanke. Odatle idemo za Filadelfiju. Iza toga želimo ići preko mora, za Keniju, Tanzaniju i Ugandu; tim plemenima tamo. Ti ljudi u Mau Mau imaju trenutno tamo jednu bunu. Ja tamo ne mogu kao Misionar otići, ali ću pokušati, kao lovac da tamo dospem. Oni pogađaju upravo pripremu za to.

Obično dolazim kao Misionar tamo i idem onda u lov; ovaj put idem kao u lov a biću kao Misionar zaposlen. Mi želimo nekako do njih dospeti. Brat Mattson — Boze pokušava trenutno, da za mene jedan Safari organizira, gde bih trebao loviti, da bi me stime pustili ući unutra. Kad onda dođem na ovaj Safari, onda će on otići na Ambasadu i reći: „Naš brat Branham je u zemlji. Imate li nešto protiv, da mi ovdje jedan mali sastanak držimo?“ Sa tim će se učiniti početak, i tako će se ići dalje. Mi dakle ne znamo, da li će nam biti moguće, da to učinimo; ali ćemo probati. Ja sam Gospodu rekao, ako nešto dođe između toga i ako ne bude moguće, ja ću to kao Znak uzeti, da se trebam ovdje u Jeffersonville vratiti, da o *sedam Truba govorim*. To bi onda od prilike bilo u Julu ili u Avgustu.

Ako mi to učinimo, mi ćemo pokušati, da dobijemo ovu prostoriju sa klimom u školi ovdje. Tu je ugodno hladno, i ona nudi skoro hiljadupedsto do hiljaduosamsto ljudima mjesta. To je jedna novograđena zgrada, samo možda pet ulica odavde udaljeno. Mi smo već jedan put za to molili, ali nam je nisu dali na raspolaganje. I u međuvremenu je taj čovjek, koji je to onaj put sprečio, iz Vijeća odušten. Njegov nadsljednik je rekao, da je

možemo u svako doba dobiti; ako želimo. Mi smo veoma sretni, da je možemo dobiti. Možda ćemo je sada i u Julu dobiti. Koliko će vas za to moliti, da Bog to tako vodi, ako tamo jedan odkaz dobijemo?

Vi znate, ja volim arizonu. To je jedna divna država. Ja sam uvijek čeznuo za tim, da budem tu. Brate Bene, možeš li ovo molim te malo naviše podići? Oh, oprost! To je za snimanje magnetofona, i to drugo tamo isto. Onda je u redu, brate Bene.

Ja sam iz Arizone ovamo došao i radi promjene klime sam malo promukao. Mi imamo ovdje od prilike 90, nekada skoro 100% zraka vlage, tu je u prosjeku jedan nekada skoro samo jedan zarez dvadeset posto. To je, kao da se nalazimo ispod jednog šatora kisika. Vi možete da zamislite, kako je to velika promjena za nekoga, kad dođe odatle ovamo. Jer smeta glasu i svemu drugome. Postavi tako kako je i bilo, brate Bene. Ja sam napravio jednu pogrešku što sam ga izključio. Mislio sam, da se to ovdje uključuje, ali to je tamo.

Molim vas molite se vi za nas. Ja vas cijenim. Billy mi je rekao, da nam je neko jednu Košaru breskava i drugih stvari donio. Ja vam se jednostavno ne mogu dovoljno za to zahvaliti i ja ne znam, kako ću vam se zahvaliti. Osjećam se nedostojan, da ove stvari od vas prihvatim. Ja molim, da vas Bog blagoslovi, i znam, da će On to učiniti, jer je On rekao: „Kad učiniste jednome od ove moje najmanje braće, Meni učiniste.“ Bog će vas blagosloviti, zato sam siguran.

Arizona je jedna lijepa Država, ali ima nešto, što meni tu nedostaje. To je tačno! Vi mi nedostajete. Svejedno, gdje ja idem, vi to niste, koje ja tamo nalazim. Ja imam prijatelje na cijelom svijetu, ali oni vas ne mogu zamjeniti. Ja ne znam, ali se nešto nalazi u ovoj maloj grupi. Ja mislim na vas. Vi znate, Tucson je jedan turistički grad. Crkve potežu svakoga k sebi. Veoma je teško. Oni nisu veoma duhovni, jer je natječaj puno jak. To čini tako teško. Kad bi ja vas svih i kapelu tu imao i tu mogao stanovati, onda, ja mislim, bilo bi dobro. Ali predpostavljam, dok postoji ova crkva i dok vi svi dolazite, bit ću i ja ovdje, dok Isus dođe.

Molite se za mene, kao što sam ja maloprije rekao. Ja ne želim ponavljati, ali kad dođem ispred vas, onda sam nervozan i postajem melankoličan, osjetljiv i razdražljiv. Tome sam tako i tako nagnut. Kidam se u unutrašnjosti. Ali ja znam, gdje god bi išao, da nema nigdje na zemlji jedna grupa, koja ovako pri meni drži kao ova ovdje. Neka nas Bog ovako nerazdvojne drži, da i u budućem Kraljestvu budemo zajedno, to je moja molitva.

Prije nego sam predhodno nekoga u prostoriji tu k Hristu vodio, govorio sam sa Billom Dauchom, koji sjedi kod vrata. Dok je on tu sjedao, pričao sam s njim. On je već preko devedeset godina star. On je rekao: „postajem slab. Moje oči nisu više tako, kako treba.“ Mislio sam o tome, da sam ja

prije dvije godine k njemu došao, kad je bilo njegovo srce potpuno odkazalo i kad je ležao na samrtni. Lekar, koji ga je liječio i rekao, da on ne može više da ozdravi, onaj lekar je u međuvremenu umro. Bill Dauch takođe sjedi ovdje. On je sada devedesetjednu godinu star. Ja sam rekao: „Bill, što se tiče posla i tih stvari, nema za tebe više upotrebe na ovoj zemlji, ali ja molim Boga za to, da ti On da snage, jer ti sastanke tako voliš.“ Ovaj devedesetjednogodišnji čovjek vozi sa Autom preko nacije, svejedno, dali je vruće, hladno, suho ili bilo kako, da bi čuo Riječ. Bože blagoslovi ovu hrabru dušu.

Ja se moram za to izvinem, da sam vas jutros tri sata ovdje zadržao. Ipak nisam Poruki udovoljio, jer sam je skratio, u čemu sam jedan dio propustio i prešao preko njega. Zato sam ih molio, da traku još ne izdaju. Ja ću nekada, kad budemo imali jednu povoljnu prostoriju, prema tome vratiti. Ja sam osjetio duha, ali kad vas ja pogledam i znam, da vam je vruće, onda me trga iznutra. Ja ne želim, da vi patite. Ja želim, da vam je ugodno. To me je zabrinulo.

Isto je tako, kad ja vidim bolesne ljude. Kad ja ne bi mogao sa bolesnim ljudima osjećati, onda im ne bi mogao biti od pomoći, moram osjećaj prema njima imati. Isto tako je sa vama; ja moram sa vama osjećati, jer ne bi mogao biti vaš brat. Ja moram sa vama osjećati. I to je taj slučaj. Bog zna, da je to istina.

Ovo večer posvećujem molitvu bolesnicima. Ja želim tim ljudima: brata Collinsa, brata Hickersona, brata Nevilla, brata Capsa, Vijeće i sve odgovorne pohvaliti i njima Blagoslov željeti. Rečeno mi je, kako dobro vi svi u crkvi sarađujete i kako sve pravo mjesto nalazi. Ja sam vama ljudima zahvalan.

Gospod neka vas blagoslovi za to, da pokušavate naredbe izvršiti. Stalno dobivam pisma u Tucsonu, u kojima se kaže: „Brate Branhame, to nije više kao prije. Potouno je drugačije. Osjeća se blagoslovjena prisutnost Boga snažno!“ Za to sam zahvalan. Gospod vas blagoslovio.

Večeras sam čitao jednu glavu Biblije, koju imam ovdje i o kojoj želim reći nekoliko riječi. Mi ćemo možda još dvije druge glave u Pismu čitati i kratko o tome govoriti. Onda ću za bolesne moliti. To neće dugo trajati; ja ću paziti na sat i pokušati, da požurim što bolje.

Ja ali mislim, da jedan zbor, u kojemu se Riječ Božija ne čita i u kojemu se ne dava opomena itd, da onda nije potpuna. Mnogi od vas su ostali i moraju večeras još puno Milja putovati. Oh, kako ja to cijenim, svakog pojedinog od vas vidjeti! Kad sam ja tu u Arzoni, namjeravam: „Kad ga opet vidim, idem k njemu, rukovati ću se sa njim i zagrliti ga.“ Dakle vi svi sjedite sada ovdje — ka kome ću sada najprije doći; vi znate, šta ja mislim. Ne bi znao, kod koga bi počeo i kako bi to išlo. Ali ja vas volim i Bog vas isto voli.

Ako se ne varam, imam pravu glavu Pisma ispred mene. Ja želim iz 1. Korićana 1, od Stiha 18, čitati, i isto 2. Korićana 12, Stih 11. Iz toga uzimam moju temu. Ja ću je odma otvoriti i čitati, onda ćemo moliti i nakontoga ću početi, kratko o ovoj temi k vama govoriti. 1. Kori. 1, od 18. Stiha:

Jer je Riječ Krstova Ludost onima koji ginu; a nama je koji se spasavamo sila Božija. Jer je pisano: Pogubit ću premudrost premudrijih, i razum razumnijeh odbaciću. Gdje je premudri? Gdje je književnik? Gdje je prepirač ovoga vijeka? Ne pretvori li Bog mudrost ovoga svijeta u ludost? Jer budući da u predmudrosti Božjoj ne pozna svijet premudročću Boga, bila je Božija volja da ludošću proučenja spase one koji vjeruju. Jer i Židovi znake ištu, i Grci premudrosti traže. A mi propovijedamo Hrista razapeta, Židovima dakle sablazan a Grcima bezumlje; onima pak koji su pozvani, i Židovima i Grcima, Hrista Božiju silu i Božiju premudrost. Jer je mudrost Božija mudrija od ljudi, i slabost je Božija jača od ljudi.

I u 2. Korićanima 12, Stih 11, govori Pavle:

Postadoh bezuman hvaleći se; vi me natjeraste; jer je trebalo da me vi hvalite; jer ni u čemu nijesam manji od prevelikijeh Apostola, ako i jesam ništa.

Dopustite da se molimo. Gospode Isuse, položi tvoj Blagosov na ovo malo Riječi, koje su večeras pročitane i nekada od velikog Apostola Pavla bile napisane, tako da se mi kroz njih možemo obogatimo, u čemu ih večeras čujemo i za naš Život upotrijebjavljamo, da smo mi djelo Božije i da tako budemo oblikovani, kako nas On želi ima. Mi to molimo u Ime Isusa. Amen.

Večeras ću ja, ako Gospod hoće, kratko o Temi „Posebnik“ govoriti. Ja sam jednu čudnu Titulu izabrao, ali ja mislim, da će kroz to manje ili više moći i to istaknuti, šta ja želim reći.

Vi znate, ima danas toliko puno razloga, zašto Ljudi kao „Posebnici“, kako ih mi zovemo, se označuju. Ovaj Izraz, ako ste ga ikada čuli, označuje jednog Čovjeka, koji drugima posebno, čudno izgleda. Bez sumnje je mnogo s nama tako, da jedan drugome izgleda čudno.

Kad sam jednom u Los Angelasu, Kaliforniji, ulicom išao, vidio sam jednog neobičnog čovjeka, koji se je i čudno ponašao. On je išao ulicom, ne da posmatra, nego jednostavno tako, kao da čini poslijepodneвно šetanje. Ja sam otišao na drugu stranu ceste, da vidim, šta će on da učini. Svak se je okretao njemu i izsmejavao ga, zato što se je tako čudno ponašao. Ja sam primjetio, da je na sebi imao obješen jedan Štit, i mislio sam: „Pogledaj malo, zašto svi ovog posebnog, čudnog Čovjeka izsmejavaju.“ Radi toga sam ga ja posmatrao, i čim bi ga Ljudi pogledali, smijali bi se njemu. Izgledalo je kao da on ima jedan drugi način za smjeh, jedan podsmjeh.

Zadovoljnosti. Smjeh, koji su drugi Ljudi za njega imali, bio je više kao

podrugljiv. Ali on je izgledao, da je sa tim, šta je činio, bio zadovoljan.

To je nešto naročito, kad je jedan čovjek od toga, šta čini, uvjeren, da je to pravilno. I ako on nekome drugome kao Posebnik izgleda — ako je on uvjeren, da je to, šta on čini, pravilno, neka se onda drži do toga. Kad sam u blizini tog čovjeka bio, vidio sam gore na Štitu, kojega je imao na prsima, Riječi: „Ja sam jedan Budala“, dolje je stajalo: „za Hrista“. „Ja sam jedna Budala“ bilo je velikim slovima pisano; dolje je stajalo: „za Hrista“. Svi su se smijali tome.

Kad je taj čovjek probio put kroz mnoštvo, koji su se djelimično glasno o njemu smijali, okrenuo sam se i ja, da vidim, šta je pozadi stajalo. Tu je bio jedan veliki Upitnik; dolje je stajalo: „A čija Budala si ti?“

Mislio sam: „Ima nešto pri tome.“ Izgledao je kao da je sa tim bio zadovoljan, da je on mogao biti Budala za Hrista. I Pavle je rekao, da je on za volju Hristovu postao budala. Brat Tory od trgovaca punog Evandelja, jedan moj dobar drug, je mesar. Kad je on jednom svinjsko meso obrađivao, dobio je jednu Infekciju na svojoj ruci. Sigurno neki od vas znaju, koja je to bila klica bolesti. Ona može da izjede nekoga. Da se njegov život spase, moralo je se njemu tri prsta amputirati. I ako on sada na jednoj ruci samo dva prsta ima, radi i dalje kao mesar.

U jednoj mesari u Los Angelesu je jedan njemac s njim skupa radio. On je uvijek ponovo pokušao, ovog njemca k Hristu voditi; on ali je rekao: „ja sam Luteranac.“ Njemu je to bilo dovoljno. On je bio zadovoljan, da je bio Kršćanin, jer je pripadao luteranskoj crkvi. Ali jedne večeri imao je brat Troy prednost, da je on u zajednicu došao.

Njegovo ime je bilo „Henry“ i „Henry“ se na njemačkom zove „Hainrih“. Radi toga su ga zvali „Heini.“ Vi ste to označenje sigurno već čuli. On je rekao: „Heini, kako bi bilo, kad bi ti večeras samnom na Božiju službu išao?“

„Dakle“ rekao je on, „ja mislim, da ću ići s tobom.“ On je došao u jedan ovakav starinski sastanak, gdje smo još molitvene časove imali. Tu je bio preveden i predao je svoje srce Hristu. Idući dan bio je ovaj njemac pun radosti. stalno je išao sa uzdignutim rukama kroz zgradu i govorio: „Čast budi Bogu. Hvala, Gospode Isuse.“ Kroz to je privukao pažnju svih na sebe.

Vidite, on je postao za sve mesare tu jedan posebnik. On je obrađivao meso, mislio uz to na Gospoda i počeo plakati. Stavio je nož tu, išao po hodniku tamo i vamo; ne što je histeričan, nego jednostavno, što je od ljubavi Hristove zahvaćen bio, i on je rekao: „Oh, kako Te volim, Isuse.“ Tako je išao tamo i vamo. Kad je Šef tuda prolazio i njega vidio, kako on tuda ide i plače, nije ga uopšte primjetio, jer je on mislio na Isusa. I opet je podigao svoje ruke, suze su mu tekle niz obraze, i rekao je: „O Bože, kako Tebe volim.“

Onda je Šef rekao: „Heini, šta se je za sve na svijetu sa tobom desilo? Svi, koji ovdje rade, govore samo o tebi. Šta se je za sve na svijetu sa tobom desilo, Heini?“

Ovaj njemac je odgovorio: „Oh, Šefe, čast da je Bogu, ja sam spašen.“ On je pitao: „Jesi li?“

On reče: „Spasio sam se. Kad sam sa bratom Trojom, koji isto ovdje radi, k onoj maloj Misiji išao, spasio sam se. Isus je u moje srce došao. Ja sam tako pun Njegove ljubavi.“

On je odgovorio: „Ti si sigurno k onoj grupi budala išao.“ „Oh,“ rekao je, „čast da je Bogu! Da je hvala Bogu za budale.“ „Znaš, kad se iz jednog Auta šraf navoja izvadi i sa njim se isto vozi, nepreostaje ništa više od njega nego jedna gomila šrota.“

Ja ne znam, ali ja mislim, onaj Njemac je imao pravo. To su šrafovi, koji nešto drže zajedno. Ja mislim, oni su tu isto ponekad, koji jednu crkvu ili civilizaciju zajedno drže.

Kad sam ja prije nekoliko dana, od jedne posjete iz Preskota vozio natrag, gledao sam u pustinju i otkrio, kad sam bio ukratko prije Phoenixa, da su tamo napravili Japanske vrtove, u kojima je cvijeće, divno cvijeće cvijetalo. Kao dečko čuvao sam u tom području stoku. Tada nije tu niti trava rasla, radi toga je stoka kaktuse i takve stvari pasla.

Ustanovio sam, da kroz to samo pokušavaju, u pustinji nešto uzgajati. U pustinji rastu inače samo kaktusi, a ne cvijeće. Ispred naše kuće, koju smo mi od sestre Larsen iznajmili — ja mislim, da je ona jutros bila ovdje, jer sam je vidio — , bila je jedna gredica cvijeća. Zemlja, tu je sam pijesak, zato je sa svake strane duple kuće od zemlje napravila jednu veliku gredicu za cvijeće. Morao sam svakog jutra ići vani i to cvijeće polivati. Ako ih ne poljevam, suše se.

Osim toga, moram ih sa sredstvom prskanja obradim, da ne dobiju uši, jer onda bi ih insekti pojeli.

Od prilike deset metara dalje, i to u pustinji, raste cvijeće,— moglo se je metara duboko kopati i to bi bilo kao u jednoj bačvi od baruta — ništa osim prašine. Tu uopšte nema vode, i ko ga polijeva? Ako se ono u gredici ne poljeva i ne kvasi, onda ih insekti i uši, pojedu. Ali uši ne idu na cvijeće, koje vani u pustinji raste. Ono se ne mora dnevno poljevati ni paziti. Ono je jedno djelo Stvoritelja. Ono drugo je ukršteni uzgoj.

Ja mislim, da razlog, zašto je Hrišćanstvo za ljude danas jedna ludost, postoji u tome, što mi jedan broj uzgojenih umjesto pravih vjernika imamo, ljudi, koji se moraju skrbiti i „prskati“, da bi ostali u crkvi.

Ja bi mogao dobro predpostaviti, kakva je prva crkva bila, i mogu je sa današnjim uzgojom usporediti. Oni su jedan manje vrijedni produkt sa uspoređenjem na to kakva je prva crkva bila. To su bili robusni vjernici u Boga, puni Svetog duha. Oni nisu bili maženi. Nisu se vođeni na milovanje i da im se kaže, da će se uzeti unutra; i ako im budne na jednom

mjestu, dosadno, onda oni idu k drugima.

Ili da ih vi jednim Dijakonom učinite, kad dođu k vama i druge napuste. To je jedan ukršteni uzgoj.

Mislio sam na onu orginalnu — sliku „Zadnje večere“ od da Vinči. Ja mislim, da je od njega. Možete li prepostaviti, koliko bi ta orginal — slika koštala? Hiljade Dolara ne bi bile dovoljne, da bi se kupio orginal, jer se uopšte ne postavlja cijena, jer ona ima tako veliku visoku vrijednost. Ali jedna jeftina reprodukcija se može za par dolara kupiti.

Današnji ljudi ne mogu osornost od stvarno pravih vjernika da razumeju; Oni su za njih budale. Vi znate, Svijet ulazi uvijek ponovo u ovakvo jedno stanje, da je od vremena do vremena potreban jedan budala, da se opet poravna. Mora neko nastupiti, koji je malo drugačiji. On je onda za Generaciju jedan budala. Naravno da sam jednom mislio, ko nije danas stvarno budala. Za nekoga smo uvijek jedan budala. Ja mislim, da će Svijet totalno postati ludački. Znate li vi, da je ovo jedno vrijeme, u kojemu ljudi ne mogu između pravog i krivog razlikovati? Vi vidite, da ćete, kad se radi, pogoditi odluku, da li će se Biblija u školama opet uvesti ili ne. Oni ne prepoznavaju, u kojem će pravcu njihova politika ići. Mislite o tome. Ja ne znam, kako se sada u Indijani upravlja, ali u državi Arizoni je protiv zakona, kad se u školi iz Biblije čita. Ja mislim, da je u Indijani i čak u cijelim Ujedinjenim državama isto tako, samo što je jedna nevjerna žena cijeli program izmjenila. Mislite samo, to je protiv zakona, u našim javnim školama, da se iz Biblije čita, ali se porez vjernika za to upotrebljava, da se nevjera u školama uči!

Političari! Nama treba opet jedan Abraham Lincoln, jedan Patrick Henry, nama je potreban jedan Amerikanac, koji nastupa i bezobzirno političkih tačaka da Pravilno pravilnim nazove i Nepravilno nepravilnom.

Znate li vi, da propovjednici danas ne mogu da procene, da li je Riječ Božija ili ona iz hrišćanske denominacije tačna? Oni to ne znaju, kojim putem će ići. Oni ne mogu između pravilnog i krivog razlikovati. Kaže se: „Ja znam, da to stoji u Bibliji, ali naša crkva kaže.“Ljudi nisu u stanju između pravilnog i krivog razlikovati. Sve, što je u protivnošću sa Biblijom, je krivo! Božija Riječ je istinita, svaka ljudska riječ je laž, jer je u protivnošću tome. Pokušajte jednom, u ovom vremenu u tome stajati i za Pravilnost se zauzeti, onda ćete postati jednim budalom.

Dozvolite da sada neke ličnosti posmatramo. Ja bi mogao proroka Noja u onom velikom vremenu, u kojemu je on živio, predstaviti; u onom velikom Dobu znanosti, u kojem su piramide i Sphinx bili građeni i u kojem su kroz znanosno istraživanje mogli dokazati, da na nebu nije bilo vode. Onda je nastupio ovaj stari čovjek i rekao: „Padnuti će dažd s neba.“ Za onu generaciju je Noj bio jedan ludak. Postao je jedan budala.

Dopustite nam da o Mojsiju mislimo, kad je Mojsije, kao što smo jutros

već naglasili, k Faraonu došao i rekao: „Gospod me je ovdje poslao, da ove robove izvedem.“ Sa jednim štapom u sojoj ruci stajao je on prema velikoj vojski, koja je cijeli Svijet bila zauzela. Farao u njegovom znanosnom Genijalitetu je mislio, da je Mojsije jedan budala. Za njih je on bio jedan ludak.

Ja bi mogao proroka Iliju u njegovom velikom Vremenu prepostaviti i kako je onda bilo, u kojemu je ono značajno Doba mode, kad su Ahab i Izebel preko Svijeta vladali i Izabel je htjela sve po najnovijoj modi nositi i sve se žene kao i ona oblačile i šminkale, jer je ona određivala, kako treba moda da izgleda. Kad je onda onaj stari zanovjetač Ilija nastupio i kad se je cijeloj Naciji protivio, bio je za Ahaba jedan budala. Tako je!

Amos, prorok, nastupio je za jedno vrijeme u Samariji, kad je kao naš današnji Hollywood bio; kako su žene na cesti bile obučene, javno činile Preljube; kako su se ponašale i tako živjele. I danas se skoro javno čine Preljube pred vama.

Jedne večeri sam išao negdje, večerati, i dečaci i djevojke su se grlili i ljubili, ja ne znam kako. Znaš li, moja skupocjena sestro, da je to djelomično Preljuba? Ako se ti od jednog čovjeka daš ljubiti, onda je on djelomično sa tobom preljubu učinio. Nemoj se ti od njega dati ljubiti, dok niste oženjeni, jer muška i ženska žlijezda se pokreću kroz usne. Shvataš li to? Kad se muške i ženske ćelije dotaknu, neka bude, gdje god hoće, onda si ti učinila preljubu. Neke te ni jedan dečko ne ljubi, dok se Velo sa tvog lica ne digne i dok nisi njegova žena. Ne učini to. To je preljuba.

Kroza to se muške i ženske žlijezde pokreću.

Zašto ne ljubi Čovjek jednog drugog Čovjeka i Žena jednu drugu Ženu hormon se pokreće kroz Usne na Usne?Zato što se onda ne pokreću Žlijezde. Djeca postaju, kad se muške i ženske klice vežu. Svukuda je skoro javna preljuba. Sve, što se preko televizije dobije vidi, je prljavština i šta je sa tim pomješano. Nije čudo, da unmoralnost raste. Kako to mogu činiti i sa tim se pokrenuti, pri čemu te žene na usne ljube, iako znaju, da je to preljuba! Bog neće oprostiti, samo ako, se ne pokajete .

Kad je ovaj veliki prorok Amos nastupio — on je kao jedan manji prorok poznat, zato što se nije toliko puno o njemu pisalo; ali on je imao Riječ Gospodnju — tu je on vidio Grad i Parkove, u kojima su Ljudi sa Ženama ispod ruke, i žene sa ljudima ispod ruke sjedali; kao jedan moderni Hollywood. On je išao kroz grad i govorio: „Pokajte se ili ćete umrijeti!“ On je bio jedan budala. On im je se činio skoro kao jedan ludak.

Kad je Jovan krstitelj nastupio, bio je on za religiozne Denominacije onog vremena jedan ludak. On je imao mogućnost, da postane svećenik i da slijedi stopama svog oca. Ali je to on odbio, i Bog ga je od Vjeroispovijedi Denominacija daleko držao, jer je njegov zadatak previše važan bio.

On je trebao dolazećeg Mesiju nagoviještiti. On nije ni sa Farizejcima ni

sa Saducejima, ili kojih je još bilo, nikakvog posla imao, on je sve Gruppe odbio i rekao: „I ne mislite i ne govorite u sebi:, imamo oca Avraama, jer vam kažem: da može Bog i od kamenja ovoga podignuti djecu Avraamu .“ Za religiozni Svijet onog vremena bio je on jedan ludak. Tako je! Kad je Isus nastupio, bio je On za religiozne ljude Njegovog vremena isto jedan ludak, jer oni su rekli: „Ti si jedan Samaritanac, i izgubio si pamet. Ti si lud.“ Sa drugim riječima: jedan ludak. Tako su Njega ljudi smatrali, vašeg Gospoda i Spasitelja!

Kad je Pavle, koji je kod noga Gemalijela kao svećenik bio obrazovan i koji je imao mogućnost postati Poglavar sveštenečki, na njegovom putu za Damask bio, bio je od jednog nadprirodnog svijetla na zemlju bačen. Pogledao je gore, i zato što je bio Židov, znao je, da je to bio vatreni stup, koji je njegov narod vodio. On je pitao: „Ko si Ti, Gospode?“

ON je odgovorio: „JA sam Isu.“

Kad je on onda njegovo Obrazovanje i njegovu cijelu teologiju, s kojom je bio školovan, izručio i postao jedan prosti ulični propovjednik, bio je on jedan ludak. On je rekao: „Ja sam postao jedan budala.“ Nije bilo čudo, da su ljudi mislili, da je on lud i izvan sebe. Festusu je on rekao: „Ja ne ludujem .“

On je jednostavno prepoznao Gospoda. Ali kad se Gospod Isus u sred jedne religiozne Gruppe prepozna, onda smo opet ludak. Ja se nadam, da vi to nećete propustiti. To se nije promjenilo. Ja bi mogao puno o tome još reći, ali radi molitve ću požuriti.

Martin Luther je bio jedan Njemački svećenik. Jednog dana je on uzeo hostiju, bacio je na stepenice i rekao: „Ovo nije stvarno Tjelo Isusa Hrista. Ovo je samo Kruh, koji je ovdje ispečen.“ I on je objavio, da će Pravednik kroz Vjeru živ biti. Za katoličku crkvu bio je on jedan ludak. Oni su ga za to mogli ubiti, ali zato što je on za njih bio lud, ostavili su ga na miru. On je postao za onu generaciju budalom. John Wesley je nastupio u jednom puno nemoralnom vremenu u Engleskoj. Kad se je probuđenje ispod Weslija probila, bio je cijeli Svijet pokvaren, svukuda je vladala nemoralnost. Anglikanska crkva se je bila tako daleko uzmakla, da nije bilo probuđenja, nego je samo bilo Kalvinističko mišljenje. Onda je nastupio John Wesley sa Riječi osvećenja, da se očiste od nemoralnosti. On je postao budalom.

Wesley je spomenuo u svojoj knjizi, da mu se je jednom, kad je išao putem, jedan čovjek crkve Engleske postavio na put. Oni su mislili, da je on lud, tako je mu se taj čovjek postavio na put. Wesley je bio malog rasta. Taj veliki momak je mislio, da bi ga lako mogao staviti u džep, radi toga mu je zagradio put. Wesley je išao prema njemu i rekao: „izvinite vi, moj gospodine. Želite li molim vas otići na stranu; žuri mi se.“

Taj Anglikanac mu je odgovorio: „Jednom ludaku ne idem s puta.“

Wesley je uljudno podigao svoj šešir, obišao ga i rekao: „Ja to uvijek činim.“ Vi vidite, to je bio jedan od budala. Onaj jedan je to bio za Hrista drugi za crkvu. Vi ste dakle uvijek jedna budala za nekoga.

Kad su Pentakostanci prije pedeset godina nastupili, rečeno je: „Ti ljudi su ludi.“ Oni su bili budale, jer su cijelu pokvarenost u toku crkvenog vremenskog doba osudili, kad su nastupili. Ali šta su Pentakostanci učinili? Oni su se pravo okrenuli k bljuvotini, iz koje su oni bili izašli, u denominacionalnu propast natrag. Znate li šta? Vrijeme je, da opet jedan budala nastupi, da vrijeme je. To je tačno.

Pazite, prije nego ima matice, mora tu biti klin, na koju paše matica. Matica je sa jednim navojem načinjen, koja se poklapa sa klinom. Ako to nije slučaj, ne paše. Pazite, svi, koji su u danima Noja dobili navoja Evanđelijuma — poruke, njih je Noj zašrafijo, „Maticu“, u kovčegu. Ovisi o vašem Navoju, na čemu je izrezan. Ako imate Navojka Svijeta, on će vas privući; jeste li na Navoju Riječi napasovani, ona će vas privući. Ovisi o vašem Navoju, od čega ćete biti potegnuti. Noje, koji je ovako jedna „Matica“ bio, nastupio je u Riječi Božijoj. Za ono znanosno i religiozno vremensko doba, u kojemu je on živio, bio je on isto jedna budala. On je privukao one, koji su htjeli biti spašeni, u kovčeg — Amen! — one koji su bili predviđeni. Klin je bio prije matice načinjen. Navoj klina mora na maticu pasovati.

I sotona ima klina i matice; klina i matice bogastva ovog svijeta. Faraon je i za Mojsija isto tako bio jedan budala, kao Mojsije za Faraona. Faraon je sa svim svojim znanosnim trikovima njegovu naciju k sebi privukao. Mojsije, koji je „Matica“ Boga bio, povukao je Crkvu k obećanoj zemlji. Ovisi o tome, koji navoj vi imate. On je povlačio Crkvu iz Egipta vani, kao što je i Noj crkvu iz svijeta u Kovčeg povlačio. Mojsije je povlačio crkvu iz Egipta k obećanoj Božoj zemlji .

Obratite pažljivo pažnju, jer navoj i šrafovi liče jako. Pazite samo na navoj. U Matiji 24, 24 govori Isus o tome, da bi prevarili, ako bude moguće, i izabrane.

Amerikancima i denominacijama svijeta ukupno je potrebna jedna budala. Metodisti, Baptisti i Presbiterijanci, oni svi su rastrgani u *ovo* i *ono* i bore se jedani protiv drugog. Konačno će ali svi jedan Navoj dobiti, koji na isti klin paše. Bog daje njima jednog klina i uz nju isto maticu — Svijedsko crkveno vijeće. Ona će ih sve skupa zašrafiti. To je tačno! Sigurno će biti tako! Crkveno Svijetsko vijeće će ih skupa stegnuti.

Vi znate, mi smo ovdje nedavno o tome razgovarali. Bez razloga se ne može ništa desiti. Žene se žele svlače, žele nositi šorceve i pored toga pripadati crkvi. One žele bikine ili kako se sve te stvari zovu, nositi. One žele tako da učine i isto crkvi pripadnuti. One se deru, galame i plešu u molitvi. I to da budne jedna molitva?

Kad bi ja imao vremena, dokazao bi vam, da je to đavolska molitva, kad se tako pleše i tako čudno čini. Ja bi vam to mogao u paganinskim zemljama dokazem. Čovjek se želi moliti i svoje svjedočanstvo zadržati i ostati u crkvi. Dakle dopustio je Bog, da dobiju njihove budale: jednog Elvisa Preslija, jednog Pata Boonija, jednu Ernie Ford. Oni pjevaju duhovne pjesme i zahtijevaju biti hrišćani. To su „Maticice“, čiji Navoj se ne poklapa sa Riječi.

Imao sam namjeru, da kroz pola sata sve proučim. Ona je već prošla. Ali čujte: Svijet želi jednu „Maticu“ i đavo mu je dava. Njihov navoj je već na nju naštimovan. Dok svijet odgovarajući navoj za maticu dobiva, postoji ipak jedan Narod, koji se „Nevjesta“ zove. I ona će se sa jednim Navojom učiniti. Tako sigurno kao što ja ovdje stojim, će Bog Nevjesti jednog navoja poslati, kroz koju će iz ovoga haosa u prisutnost Božiju biti povučena. Navoj ove „Maticice“ će se sa Riječi poklapati.

Prije nekoliko dana mi je jedan kritičar iz Tuscona rekao: „Znaš, neki ljudi te gledaju kao jednog budalu, drugi čine od tebe jednog boga.“

Rekao sam: „Nekako to ide u redu.“ Znao sam, da me je on pokušavao kritizirati.

Rekao je: „Ljudi misle da si ti bog.“

Ja sam rekao: „Dakle, da.“ Znao sam, da to ljudi ne čine, ali mi je bilo jasno, da on to nije razumeo, zato što se je on na drugoj strani nalazio, i da to nije bio shvatio. Zato sam rekao: „To nije tako od Božije Riječi daleko, zar ne?“ Htio sam mu samo dati do znanja, da se nismo nekako izgubili, nego da znamo, gdje mi stojimo — kako smo mi postavili jedra i koji vjetar nas goni: da mi znamo, koji navoj imamo i koja matica nanj paše. Mi znamo, kako mi stojimo. Rekao sam: To stvarno nije u suprotnosti Riječi Božije, zar ne? — Misli na to, kad je Bog Mojsija k narodu Izraela poslao, rekao mu je: „Ti budi Aaronu, tvom bratu, jedan Bog, i neka on bude prorok, koji za tebe govori.“ (2. Mojsije 4, 16). To je tačno. Isus je rekao, da su svi proroci bili Bogovi (Jovan, 10, 34-35). Ljudi su bili Bogovi. To je tačno. Tako je Bog izjavio. Slušajte tu Riječ, koju mi propovijedamo, i na to, šta sam jutros rekao, da se je Bog iza koža skrio (2. Mojsijeva 25). Bog se sakriva i u jednom čovjeku. To je On učinio. Kad se je Bog svijetu otkrio, sakrio se je iza jednog zastora, u jednom čovjeku, koji se je zvao Isus. ON se je zastreo i skrio u jednom čovjeku, koji je se Mojsije zvao. Oni su bili Bogovi — ne to šta mi ispod toga razumijemo, nego je bio Bog, onaj Bog, koji je uvijek jedan drugi zastor uzimao i koji je svaki put isto činio, naime da je On donio Riječ. Bog je to tako učinio, jer On zna, da čovjek mora nešto ispred očiju imati.

Mi smo svi u ovaj svijet rođeni. Kao što sam vam jutros rekao, nije niko se smio usuditi, da tako isto učini kao Mojsije. Bog se nikada ne zauzima sa dva čovjeka odjednom, nego On uzima uvijek samo jednoga. Niko se nije smio usuditi, Mojsija oponašati. Naravna smrt je bila posljedica od toga,

kad bi se usudio, njega oponašati, da bi trebao sa njim ispred vatrenog Stuba nastupiti. Nisu svi ljudi za to određeni, za to rođeni, da tako u to Nadprirodno dostignu. Ali Bog je nekoga na zemlji ovde postavio, koji Njega kao Poručnika reprezentira. Ovog poručnika je Bog za to odredio, da u veliko, nepoznato nadprirodno prodere, da Stvari primjeti i da ih donese, koje naravni Razum ne može obuhvatiti. Kroz to će biti Tajna Božija donešena i stvari u napred rečene, to su, koje su bile i koje će biti. Šta je to? Bog — Bog, koji se u jednom čovjeku skriva. To je tačno.

Sam Connelly, koji u Tusconu živi, došao je prije nekoliko godina sa gospodinom Kiddom ovdje i bio je od jednog čira ozdravljen, od kojega je godinama bolovao. Kad sam ja zadnje jeseni tamo došao, doznao sam, da je jedan liječnik iz Tuscina kod Sama jedan kamenac ustanovio, koji je bio velik kao jedna kliker. Mnogi od vas poznaju Brata Connellija; on je rodom iz Ohija. Kod jedne posjete kod liječnika rečeno mu je: „Sam, spremite se. Idućeg tjedna ću vam izvaditi kamenac.“

On je pitao: „Dali ga nebi mogao izmokriti, doktore?“

On mu je odgovorio: „To je nemoguće; on je prevelik.“

Naručili su mu jedna kola da ga odvezu doma. Od kuće me je nazvao i rekao: „Ja želim, da ti dođeš i da za mene moliš, Brate Branhame.“ Zašto me je radi toga zvao? Počeo sam se za njega moliti, onda sam izgovorio: „Sam, to je *tako govori Gospod*: Kamenac će sam izići vani.“

Već idućeg jutra odnio je taj kamenac k lekaru. Lekar je rekao: „Gospodine Connelly, ja ne razumijem, kako se je to moglo dogoditi.“

On je odgovorio: „Ja vjerujem u Boga, i Bog mi je taj kamenac dignuo.“ Lekar je jedva mogao vjerovati, isto kao što nije mogao vjerovati, da je veliki tumor iz strane moje žene nestao. Vi znate o tome.

Od prilike šest mjeseci kasnije, to je sada od prilike dva, tri tjedna unazad, dobio je Sam Connelly nešto na njegovom srcu. Ja ne znam, kako se ta srčana bolest zove, tu je bilo nešto na njegovom srčanom vencu i to je prouzrokovalo neki zastoj; ja to ne znam tačno. To je jako opasno; kaže se, da se to ne može preživjeti. To je prouzrokovalo srčani udar, i njegovo srce nije imalo dovoljno naliva krvi. Njegove noge su puno nateknule, da su bile deblje nego nadkoljenice. Odveli su ga lekaru, koji je rekao: „Odvedite ga pažljivo doma ili u bolnicu.“

Sam je rekao: „Ja ne želim u bolnicu.“

Ovako je on rekao: „Odvedite ga doma. On mora ležati i ne smije za šest mjeseci ni glavu ni noge ni ruke pokrenuti. Mogao bi svaki čas umrijeti.“

Brat Norman me je nazvao; mi smo posjetili brata Sama one večeri, i kad smo mi za njega molili, govorio je Gogpod. Idućeg jutra išao je Sam opet k lekaru, podigao svoje nogavice gore, postavio se ispred lekara i rekao:

„Vidite ovdje, Doktore.“

Onda je Lekar učinio jedan EKG od njega i rekao: „To ja ne razumijem. Vi

možete opet ići na posao.“ Onda ga je pitao: „Kojoj crkvi pripadate vi?“

On je odgovorio: „Nijednoj.“

Na to je on uzvratilo: „Ali vi ne možete biti Hrišćanin, kad ne pripadate jednoj denominaciji. Jer ipak moramo.“ Vidite, više nije lekar znao. Za njega je Sam bio jedan budala, a on za Sama, jer mu je postavio takvo pitanje.

Šta se je onda desilo? Sam je došao i pitao mene: „Kako mogu nekome reći, ako me neko o tome zapita, Brate Branhame?“

Reci tome dotičnom, da ti pripadaš onoj, jednoj i jedinoj crkvi, i da ti u nju ne možeš pristupiti, jer nije denominacija, nego da si u nju rođen bio. Jedna Dama, koja je puno sa sestrom Norman združena, dobila je prije od prilike šest mjeseci Leukemiju. Zaboravio sam njeno ime. Ona je bila jedna lijepa žena od skoro trideset godina. Ona živi od njenog muža razdvojeno, i bila je slaba, da skoro nije više mogla hodati. Konačno je tako oslabila, da su joj lekari krevetnu mirnoću naredili. Lekar je došao k njoj doma i došlo je do toga, da je njoj rekao da će samo još do iduće srijede živjeti. Onda da će umrijeti. Gospođi Norman je nekako uspjelo, da je iz kreveta dovede ovamo. Čak je nju morala i u stolici držati, da sjedi uspravno. Jadnica je sjedala tu, padala tamo i vamo, dobila je bila sijedu kosu, njena koža je bila žuta od raka, od Leukemije. Ja sam rekao: „Sestro, ja se mogu za tebe moliti.“

Sa suzama u očima pokušala je govoriti. Pitao sam: „Jesi li vjernica?“

Ona je odgovorila: „Ja sam Metodistica.“ Na to sam rekao: Htio sam čuti, dali si hrišćanka.

Ona je odgovorila: „Misliš li sa tim, pripadam li jednoj hrišćanskoj crkvi?“

Rekao sam: „Ne, moja damo. Sa tim sam želio reći, dali si kroz duha Božijeg preporođena i da li Gospoda Isusa voliš.“

Ona je odgovorila: „Ja sam uvijek pripadala crkvi.“

Na to rekao sam: „Ako te Bog ostavi živjeti, obećavaš li mi, da ćeš onda doći k meni, da ti ja Put Gospodnji jasnije pokažem?“

Odgovorila je: „Ja sam spremna, Bogu sve obećati. Ako On moj život poštedi, onda ću mu služiti.“

Tu sam vidio jednu viziju i rekao: „Tako govori Gospod: Ne spremaj se na smrt; ostavi sve na stranu, što ti želi reći, da ćeš preksutra umrijeti, jer ti nećeš umrijeti.“ To je bilo u Ponedjeljak, u Srijedu iza toga je trebala umrijeti. U prošlu Nedjelju, danas pred jedan tjedan, sjedao sam s njom tamo u ovoj prostoriji. Ona je se umeđu vremenu zdebljala skoro petnaest kila. Lekar nije više mogao nigde niti jedan trag od Leukemije da nađe.

Ona je htjela put Gospodnji upoznati. Iza toga sam je poslao tamo, da se krsti u Ime Isusa Hrista. On bi se možda prezirno gledao, ali On je rekao: „Kad ja budem podignut, od zemlje, sve ću privući k sebi.“

Posjetio sam onog mladog dečka Leja Merciera, koji je prije ovdje magnetofone snimao. On je imao koloniju od kamp — kućica. Ja sam molio za neke ljude, osim toga još za jednu ženu po imenu Lokar. Ona je već imala četrnaest operacija raka iza sebe i lekari su je bili ostavili. Ja sam za nju molio i rekao joj, da ne će umrijeti, nego da će ostati živa. Sada se ni trag od toga ne može naći. Radi toga je došlo dvadesetiošam Osoba od njene rodbine, bili su spašeni i sa Svetim duhom ispunjeni. Neka se On kao „odšrafljeni Navojak“ označi, ali On povlači svakoga k sebi, koji žele doći. Zavoj je na Riječ napasovan. Vidite li, šta ja mislim?

Prekjučer sam dobio jedno pismo. Prikopčao sam ga. To je bilo prošle godine u proljeće, kad smo sa jednim mladim Indijancem, koji se je Oscar zvao, tu u blizini auto — puta u lovu bili. To je bilo tu gdje sam ja trebao Karibija i Grizli medvjeda ubiti; kao što mi je Anđeo Gospodnji rekao. Vi se sjećate, da sam vam o tome pričao. Dečko je isto s nama ušao u šator. Kad me je Bud molio, da molim za Blagosov Božiju, obukao je svoje rukavice, koje je pri jahanju nosio i prije toga bio skinuo, da iziđe vani. On je bio katolik; na njega se to nije odnosilo.

U jesen je stajao kraj mene, kad je njegova majka od jednog srčanog udara na samrti ležala. On me je pitao: „Nemožeš li doći i za nju moliti?“ Zatim sam sa njim u tu malu Indijansku — Kolibu ušao. Svi su se bili oko te umiruće majke skupili. Ona nije ni jednu riječ Engleski znala. Sveti duh se je spustio dolje i rekao majci, šta se je desilo, njena ćerka je prevodila. On je čak rekao njeno ime, rekao njoj, ko je ona, kojem Plemenu pripada i šta će se desiti. Majka je na mjestu ozdravila.

Idućeg jutra, kad sam imao namjeru, četrdeset milja jahati, da dobijem malo spavanja, posjetio sam je još jednom. Oni su bli svi skupljeni. Ona je se baš htjela popeti na svoga konja i odjahati, da suši meso od jelena, ja sam rekao: „Kad sam sinoć počeo moliti i rekao: „Naš Oče, koji si na Nebu`, svi ste se suglasili i govorili jednu katoličku molitvu.“ Ja sam vam naravno to dozvolio činiti. „Sada ću zahvaliti Bogu. Ali mi nećemo izgovatati molitve, nego moliti.“

Tu je ona odgovorila: „Mi nismo više katoličari. Mi vjerujemo tako, kako ti vjeruješ. Mi želimo, da nas ti pravilno krstiš. I mi želimo imati Svetog duha.“

Pije nekoliko mjeseci bili su poni od Oskara nestali i on ih nije mogao naći. Načelnik ga je za to psovao i rekao: „Oskare, morao si da znaš, da se tamo poni ne mogu sami ostaviti. Medvjedi su ih sigurno već rastrgali.“

On se je uvijek držao pokraj mene i rekao jedne večeri: „Smijem li te za nešto zamoliti?“

„Naravno!“ odgovorio sam. On je rekao: „Brate Branhame, moli se Bogu, da mi Bog moje poni povрати.“

Rekao sam: „ali Bud je rekao, da su ih medvjedi rastrgali.“

On je ponovio: „brate Branhame, moli Boga, da Bog Oskareve poni povrati.“

Pitao sam: „vjeruješ li ti to, Oskare?“

On je rekao: „ja vjerujem. Bog je moju Majku ozdravio; Bog je tebi rekao, gdje je Medvjed i gdje je divljač; kad Bog zna, gdje je divljač, onda zna isto, gdje su moji konji.“

Prije godinu dana stajao sam tu sa Fredom Sothmannom, koji je večeras ovdje, i sa mojim sinom Billy Paulom. Sveti duh se je spustio dolje i rekao: „Oskar, ti ćeš tvoje poni naći. Oni će biti zameteni snijegom.“ Tu je pismo, koje su meni prošli tjedan pisali. Dobio sam ga u petak; tu je prikopčano. U njemu je stajalo: „Brate Branhame, Oskar je našao od snijega zametene poni!“ Kako su preživjeli, niko ne zna. U ovo godišnje doba u junu, leži tamo već toliko puno snijega — kako su mogli tu u Klisuri preživjeti zimu? Oskar je uspio sa cipelama za snijeg do njih doprijeti. Naravno da nije mogao ponima obući cipele za snijeg. Ali on ih je tu našao prema Riječi Gospodnjoj! Jer se čudno čuje. Ali ovisi o tome, koji Navoj vi imate.

To se ne će sa navojem denominacija u potpunosti složiti, nego samo sa Riječi. Ali postoju i ljudi na svijetu, koji vjeruju Riječ. Biće jedna ovakva „Matica Navoja“ potrebna, da se izvadi nevjesta, jer će se Nevjesta i Ženik ujediniti. To je jedan Bog, i Bog je Riječ. Navoj mora biti na Riječ složen i on će Nevjestu iz ovih denominacija izvaditi. Da, on me je htio kritizirati.

Znate, posjeća me na to, o čemu sam jutros govorio, da se Bog u čovjeku skriva.

Ja ću još jednu malu priču ispričati, onda ću doći na kraj. Žao mi je, da sam vas skoro četrdesetpet minuta zadržao. Isto sam to i tom kritičaru ispričao. To je bilo u jednomu hrišćanskom domu, u kojemu se je Bogu vjerovalo. Oni su imali jednog malog dečka, koji se je od oluje strašno plašio. Kad bi počelo sjevanje, tako bi se on uplašio, da bi se ispod stola ili negdje drugo sakrio. Jedne večeri spremalo se je teško nevrijeme iznad te farme, na kojoj su oni živeli. Stabla su se tamo i ovamo tresla, sjevalo je. Već je bilo kasno i majka je rekla: „dečko idi gore u krevet. Ne trebaš se plašiti. Idi gore.“

Tako je dečko otišao u piđami gore, i sa suzama u očima okretao se je. legnuo je, povukao svoju deku iznad glave i pokušao zaspati, ali nije mogao, zato što je oko prozora sjevalo. Radi toga je zvao: „oh, Mama, dođi gore i legni kraj meine!“

Ona je odgovorila: „dečko, ne će ti se ništa desiti. Sjevanje ti ne može ništa učiniti.“

Ali on je zvao dalje: „Mama, pa dođi gore i spavaj kraj mene.“

Onda je majka otišla gore i legla kraj dečka u krevet. Ona mu je rekla: dečko, moj sinčiću, Mama ti želi nešto reći: „Mi smo jedna hrišćanska vjerna familja. Mi vjerujemo u Boga i mi vjerujemo isto, da nas Bog u oluji

čuva. To mi vjerujemo. Mi vjerujemo, da se Bog za svoje brine.“ Ona je rekla: „dečko, ja želim, da i ti to vjeruješ. Ne plaši se. Bog je sa nama, i On će nas sačuvati.“ Dečko je još par puta jecao i onda rekao: „Mama, to i ja vjerujem. Ali kad munje tako blizu prozora dolaze, onda imam osjećaj, kao da Bog ima jedan omot.“ Ja mislim, da mnogi od nas odraslih isto tako mislimo, da se Bog zastire. To se za Svijet tako čuje kao „neopakirani navoj“, ali On povlači sve ljude k Sebi. Dopustite da se pomolimo.

Nebeski Oče, ponekada se događaju ovakvi mali doživljaji za neku naročitu svrhu. Svejedno kako se jednostavno iznosi: mi razumijemo jezik, u kojem se događa, usprkos toga. Mi Ti se zahvaljujemo večeras, Gospode, da Bog sam u nama može nastaniti. Mi smo tako zahvalni, da je krv pravednoga, Isusa, koji je obilnost Božja, tjelesna Punina Božanstvena bila, Očišćenje stvorila. ON je Svoj skupocijeni život dobrovoljno predao; niko Njega nije za to prisiljavao. ON je to dobrovoljno učinio, da bi smo se mi mogli, Njegove u Punini Njegove Prisutnosti, u nadprirodnoj Slavi, u kojoj je On stanovao, obrađujemo, zato što je naša duša kroz Njegovu krv osvećena, da bi veliki Sveti duh sam u nama mogao živjeti i da bi mi za ljude, koji imaju potrebu, Gospode, učiteljima, prorocima i još slično više postali. To su darovi Božiji, kroz koje se Bog sam pokazuje, u čemu On velike darove Božije od ovog ogromnog, modernog vremenskog doba dopušta svetle. To je bio osobit uspored sa šrafom, Gospode, kojega sam upotrijebio.

Mi prepoznavamo, Gospode, da u ovom vremenu, u kojemu je svijet na ovakav put upao, kao i u crkvi danas, da se jednostavno novim zajednicama i denominacijama pristupa, da jedan čovjek u Riječ nastupiti mora, koji se kao jedna budala, na kojeg se kao na jednog ludaka gleda. Onaj veliki apostol Pavle je bio kao jedan teolog, jedan svećenik naobražovan i isto je posvijedočio, da je radi časti Božije postao jedan budala. Odrekao se je svog naučinstva, da ljudi ne moraju više njegove visoko polirane Riječi slušati. On je rekao, i Riječ moja, i poučenje moje ne bijaše u nadgovorljivijem riječima ljudske premudrosti, da Vjera vaša ne bude u ljudskoj mudrosti. Ali je crkva danas tamo došla, kao što je to on prorokovao: „Jer ja ovo znam da će po odlasku, mome ući među vas teški vuci koji ne će štjedeti stada.“ Ali je on rekao, nego je on u dokazivanju Duha i sile k njima došao, da se njihova vjera u Bogu usidri.

Oče, on je za svijet postao Budala, da prepozna Isusa. Tako je i danas sa nama, Gospode. Ovdje sjede ljudi, koji važe kao ludi, jer su spremni, imati povjerenja u Boga, da ih On liječi i da ih je On za vječnost predvidio. Oni se odriču svojeg zvanja, jer služe Njemu, Njemu zahvaljuju, Njega slave, jer je On njima u njihovom duhu slobodu dao, pomoliti se Bogu. Oni se gledaju ludacima, ali stoji napisano, jer je Ludost Božija mudrija od ljudske mudrosti; jer ljudi ne prepoznavaju Boga kroz njihovu pamet, bila je

Božija volja, da ludošću poučenja spase one, koji su za spas određeni. Mi molimo, o Bože, da Ti, veliki prauzročnik ove Riječi, večeras dođeš, da izgubljene spasiš i bolesne liječiš. Mi to molimo u Ime Isusa. Amen. Ja ću Boga, onog Vječnog, sa jednim velikim Dijamantom upredim, da ne bi vi o tome, šta sam ja večeras izložio, ne bi bili zbunjeni. Kad se jedan dijamant iz plavog kamenja Afrike izvadi — ja sam posjetio minu — dijamanta i vidio, kojim postupkom se dijamanti dobivaju, kako se kamenje melje i kako pri tome veliki, plavi, svjetlucavi dijamanti izlaze. U to Vrijeme nemaju nikakvi određeni oblik. Oni su samo kao veliki kameni i ne svijetlucaju još. To su mnogi okrugli dijamanti, kameni, koji tu izlaze. Ti dijamanti se prvo moraju obruše. Kažnjivo je, posjedovati jedan neobrušeni dijamant. On mora biti obrušen i mora se sa jednim računom dokaže, gdje se je kupio, jer se radi o Milionima od dolora.

Ja upoređujem Boga sa jednim takvim dijamantom. Jedan dijamant se brusi, da on to, šta je u njemu, blistanje u tom dijamantu osvjetljuje. On se mora sve u male plohe, u obliku malih trokuta, izbrusiti. Kad se izbruse trokuti, onda se svijetlo, koje na to pada u sedam boja prelama.

Pazite: Bog Gospod je bio ranjen za naše prijestupe, izbijen za naša bezakonja. ON, ovaj veliki Dijamant, je bio brušen, izbijen, da se Njegovi darovi u crkvi reflektiraju. Ona nije svijetlo, jer kad sunce ne sija više na to, mora se svijetlo vratiti, od kuda je izišlo. Ali i najmanji trun, koji se izbrusi, nalazi upotre i ne može se uništiti. Čak i gramofonska — igla se od toga pravi. Te igle, koje se od dijamanta izbruse, iznose muziku vani, koja je se na magnetofoskoj ploči snimila. Ja se nadam, da vi vidite, šta ja mislim. Kad se udareni Hristos, dar Hristov, stavi na Bibliju, onda dolaze za vjernike sakrivene Tajne Božije vani. ON poznaje tajnu srca, On poznaje svakoga pojedinca. Vjerujete li vi to? Ne kaže dijamant: „Vidite, šta am ja.“ — ovisi o njegovom porijeklu. Dijamant je jedan dijamant, jer je on iz dijamanta. Takvi su i pokloni Duha za jednog čovjeka Djelovi onoga dijamanta. Oni su poslani nama kao darovi izlaganja, propovjednika, učitelja itd. dati.

Postoji pet duhovnih službi: apostoli, proroci, pastiri, učitelji i evanđelisti. Oni svi služe u izgradnji tjela Hristova. Kao što je sigurno da postoje učitelji i pastiri, mora i proroka biti.

To mi znamo.

Mi vjerujemo, da će se Bog prema Bibliji u zadnjim danima između svog Naroda — izabranom sjemenu — u obliku jednog proroka očitovati. To se poklapa tačno u Riječi. Nije to tako, da je taj čovjek Bog, nego je Dar Bog — on je „Igla“. Jedna pribadača ili jedna šivaća igla ne bi gramofonsku ploču mogla pravilno svirati; samo dijamant. On najbolje za to odgovara. Jedna igla sa jednim vrhom od dijamanta iznosi zvuk jasno.

Neka Bog večeras gramofonska ploča vašeg života bude — svejedno šta

sa vama ne štima ili šta vi pred Bogom želite — neka onaj veliki Majstor iglu, koju On u Njegovoj ruci drži, na vaš život postavi i nama otkrije, zbog čega ste vi ovdje i šta vi želite. Po tome ćemo prepoznati, da je On ovdje.

Nebeski Oče, hoćeš li darovati, prije nego što ja sa ovim molitvenim Redom počnem? Ne, da ja obavezno želim, ali Tebe molim, da nam podaš, da to ljudi prepoznaju. Možda ovdje ima stranaca, za koje se treba moliti. Ja ih ne poznajem, ali ih Ti poznaješ. Pavle je rekao: „Kad vi svi u jezicima govorite i kad tu nema Kazivača jezika nema popravljjanja, onda će Ljudi reći: da ste poludjeli, ali kad neko prorokuje i pokaže se, šta je u srcu, onda će reći: Istinito, Bog je zaista s vama.“ Dopusti to u ovom kasnom satu, o Bože, opet tako biti. TI si to obećao i tako neka se dogodi. U Ime Isusa Hrista. Amen.

Ja želim znati, koliko bolesnih ljudi večeras ima ovdje. Je li Billy podjelio molitvene karte? Jesu li one izručene? Da. Onda mislim, da je svaki bolesnik jednu kartu dobio. Ja ne znam, šta ste vi na njima napisali. On vam samo djeli karte i vi pišite na njima, šta vi želite. Je li tačno, da ste samo dobili karte? Pišite na njima šta želite. Ja vas ne poznajem. Koliko vas zna, da ja vas ne poznajem, i vi ste bolesni i kažete: „Danas sam te čuo govoriti: Bog se skriva iza ljudskog mesa; On se zastire.“ Ako vi imate duhovne Oči, možete ih otvoriti, Njega vidjeti i razumjeti, ko je On. Vi vjerujete, da je Isus rekao: „Koji vjeruje Mene, djela koja ja tvorim i on će tvoriti, i veća, će od ovijeh tvoriti, jer Ja idem k Ocu svojemu.“

Ako vi sada od svega srca vjerujete i vi ste bolesni i znate, da vas ja ne poznajem i da ne znam, koju molbu vi imate, onda podignite svoju ruku i recite: „Ja sam bolestan; ja sam u nevolji.“ Koliko od vas ima jedanog zahtjeva, u njihovom srcu, ne bolesničke naravi, nego neki drugi zahtjev? Ja nisam ni jednoga vidio, koji nije svoju ruku podigao.

Ja vas ne poznajem. Ovog čovjeka, koji sjedi ovdje, poznajem, to je baš Brat James, i ja mislim, to je sestra James. brata Bena poznam isto. Nekada vas poznajem samo iz viđenja. Ovaj brat fotografije.

Ja dajem izazova na ovom Temeljstvu sada na kraju ove poruke. Znaete vi, da je Bog obećao, da će se ovo u zadnjim danima dogoditi? ON je dao obećanje. Ja ga ne mogu odkupiti. Ja to ne mogu; On mora da uradi, ON je jedini, koji to može da uradi; ne ja. Ali ja vjerujem Njemu; drugačije ne bi mogao stajati ovdje i vama nešto govoriti, što sam ne vjerujem. Molite sada i recite: „Gospode Isuse, naučio sam se, da u Bibliji stoji, da si Ti sada Poglavar sveštenički, koji sa našim slabostima osjeća i kojega se možemo dotaknuti.“ Svejedno, ko ste vi, recite jednostavno: „Ja vjerujem Tebi. Kroz vjeru prihvaćam to, što je ovaj čovjek danas rekao.“ To je meni Anđeo rekao: „Postigni, da tebi ljudi vjeruju!“

Kad vam ja Riječ Božju donosim, onda se ne radi o tome, da meni vjerujete, nego samo da Riječ vjerujete. Ako se u Riječi ne slaže, onda ne vjeru-

jte. Ako vi vjerujete, da je to Riječ — bilo šta da je to: molite i vjerujte i vidite, može li On još uvijek otkriti, šta je u vašem srcu. Svak zna, da Biblija kaže: „Riječ Božija je oštrija od svakog mača oštra. I prolazi i sudi mislima pomislama srdačnijem.“ Po tome je prepoznao Abraham, da je to bio Bog, kad mu je On mogao reći, šta je Sara tamo u šatoru u sebi rekla i šta je mislila. Kad je On rekao: „JA ću te posjetiti“, mislila je Sara u njenom srcu: „To ne može biti.“ Ja sam tvrdio, da je On ovdje, da vas izliječi. Šta vi mislite o tome? Vjerujte jednostavno. Ja nemam nikakvu naročitu predodžbu, nebeski Otac zna to. Jer mi se prvo mora pokaže. Šta vidim, to kažem; što ne vidim, nemogu naravno ni reći. ON je još uvijek isti Bog. Da li bi to vašu vjeru pojačalo, kad bi On to učinio? Kroz propovjedanje sam malo došao iz koncepta. Ali On je ovdje; Tome sam svijestan.

Ja vidim jednog čovjeka, koji drži pognutu glavu. Njegova žena sjedi kraj njega i moli isto. Oni se nalaze ovdje i imaju nešto na svom srcu. Tvoja žena moli. Ti imaš jedan teret na svom srcu. Radi se o tvojoj svekrvi. Tako je! Vjeruješ li ti, da meni Bog može reći, šta tvoja svekrva ima? Ja te ne poznajem. Mi smo sebi nepoznati. Tako je. Vjeruješ li, da meni Bog može reći, o čemu se kod nje radi? Ona nije ovdje. Ja vidim, da leži jedna velika udaljenost između. Ona je na Istoku — u Ohio. Tako je! Ona boluje od jedne bolesti na Prsima. Neka tvoja Žena uzme maramicu, sa kojom ona briše suze, i neka je na nju stavi. Ne sumnjajte; ona će ozdraviti. Vjerujete li vi to?

Ovdje sjedi jedna žena, direktno predamnom. Ona plače. Nije li sa djetetom nešto u redu? Ja ne znam. Ne, to nije. Ona ima jedan zahtjev: ona čezne za tim, da primi kršćenje Svetog duha. To je *tako govori Gospod*. Vjeruj, Djete, ti ćeš ga primiti.

Ovdje na kraju reda sjedi jedna dama. Ona moli. Ja sam njoj stran. Iznad nje je jedna sjena. Ti si imala operacije. Ja mislim, da se mi ne poznajemo. Ja te ne poznajem i ti mene ne poznaješ. Možda si o meni čula. Ti nisi odavde; ti nisi među nama poznata. Ti dolaziš iz države Wisconsin; iz grada Milwaukija. Ti imaš Raka na dojki. Jedna operacija iza druge je sledela, ali bez uspjeha. Neka vjera, koja bi sada skuta Njegove odore dirnula, i ovo primi i neka se to duboko utopi. To će se dogoditi! Samo vjeruj!

Tamo u kutu sjedi jedan čovjek, koji za svoju majku moli. On mi je stran. Ja ga ne poznajem. On moli za svoju majku, i njegova majka ima istu bolest kao i ova žena: raka. Bolje rečeno, ona ima strah, da je to rak. Ti moliš isto za jednog čovjeka, koji ima poteškoća sa svojim leđima. Ja ga vidim u pijanom stanju; on je alkoholičar. To je tvoj brat. Ti nisi odavde, nego iz Illinoja. Vjeruješ li, da meni Bog može tvoje ime reći? Farmeru. Je li tačno? Podigni tvoju ruku. Vjeruj!

Ja vidim nekoga, ko je pokleknuo i da se iznad nekoga moli, ko na jednoj

nosilici leži. Vjeruješ li, da je to, šta si čuo, Istina? Da. Kad bih te ja mogao izliječiti, došao bi ti i to bi učinio, ali ti si već kroz Hrista ozdravio. Tebi je potrebno samo vjerovati. Žena, koja tamo stoji i moli, molila je za to, da se ti dirneš. Ja te ne poznajem, ali te Bog poznaje. Ni ti nisi iz ovog grada, to je tačno, nego isto iz Ilihoa. Tako je, grad se zove East Moline, Illinois. Ti boluješ od raka. Ti si žena jednog propovjednika. Vjeruješ li? Ti ćeš umrijeti, ako ovde ostaneš ležati. Zašto Njega ne prihvatiš večeras? Pa reci: „U mom srcu ja to mogu, i dižem se u vjeri više svega drugoga, šta se tome protivi. Ja vjerujem, da sam izliječena. Ja sam u prisutnosti Božijoj.“ Vjeruj, digni se i idi doma, jer si izliječena. Ona to čini. Vjerujete li vi svi od svega srca? Dopustite nam Boga slaviti!

Nebeski Oče, mi Ti se zahvaljujemo za svu Tvoju dobrotu i srdačnost. Mi Tebi zahvaljujemo, da si Ti usred svih ovih nevolja, u ovom pokvarenom svijetu, još uvijek kod nas. Neka Tvoj duh, GOSPODE, uvijek snama ostane. Mi vidimo, da si Ti ovdje, o Bože; pokriven u ljudskom Mesu i kroz vjeru stanuješ u našim srcima, daješ odkrivenje i vizije. TI si Bog u Tvojoj crkvi, Bog u Tvom narodu. Mi Ti se zahvaljujemo za to, GOSPODE. Neka svi večeras jednodušno vjeruju i neka se izlijeće. U Ime Isusa Hrista molim ja. Amen.

Koliko ih na ovoj strani ima molitvene karte? Neka dođu kroz srednji hodnjik i neka se sa ove strane vrate natrag. Vi sa ove strane, dođite molim ovuda i postavite se. Dođite molim ovuda. Kad se ovaj red završi, neka se oni sa druge strane priključe.

Vi najstariji, dođite molim. Brate Roy, GOSPOD te blagoslovio. Nisam znao, da ti tamo sjediš. Ja želim, da Dijakoni crkve sada odatle, gdje su trenutno, isto dođu, ako mogu. Dođite i budite od pomoći. Svi, za koga se treba moliti: podignite molim svoje ruke. Ponovite ovo iza mene: „GOSPODE, ja vjerujem. Pomozi Ti mojoj nevjernosti. Ja vjerujem, da je u Tvojoj prisutnosti sve moguće, kad slušam Tvoju Rječ i kad mi se Ruke večeras polože. Ja prihvaćam moje izliječenje, u ime Isusa. Amen.“ Bog vas blagoslovio. Mislite o tome: „Molitva vjere će bolesnike spasiti. Kad se njima ruke polože, bolje će biti s njima.“

Noju je On rekao: „Dažd će doći“, i ako nije do tada padala kiša. ON nije rekao: „Čim se bude za vas molilo, vi ste zdravi“, nego On je rekao: „Bi će bolje sa vama.“

Noju je On rekao: „Dažd će doći“ ali je prošlo puno godina, dok je daždalo ON je rekao Abrahamu, da će on sa Sarom imati jednog sina. Trajalo je dvadeset i pet godina, ali ga je dobio. Kroz Izaju govorio je On: „Djevojka će zatrudnjeti“, i prošlo je od prilike 800 godina, dok se je ispunilo. Je li tačno? ON je to obećao. Svejedno, koliko dugo to traje, On to čini u svakom slučaju. Vjerujete li vi to? Dođite sada naprijed.

Neka brat Capps pjevanje vodi. Dajte molim ton. Budite sada svi u molitvi.

Naš nebeski Oče, mi ćemo sada u poslušnosti Tvojom zapovijedi ovim bolesnim ljudima položiti ruke. Ja ne znam, šta Ti još možeš učiniti, GOSPODE, jer si nam u Tvojoj Rječi rekao, da si Ti naše liječenje odkupio. TI si nam dokazao, da si Ti, Rječ, koja misli u srcu razlikovati može, Večeras kod nas. TI si dokazao, da si Ti među nama. Ja te molim, Oče, da Tvoja Riječ, koja nemože uskratiti, svakom srcu takav Realitet postane, kao što si Ti rekao.

„Ako vi to možete vjerovati — ne sumnjati, nego vjerovati — onda možete ovoj gori **reći:** Digni se, i ne posumnjate u srcu, svojemu nego uzverujete da će biti, onda će biti.“

ON nije rekao, kada.

TI si ljudima zapovidio, da idu i da doživljaja Pedesetoga dana sačekaju. TI nisi ni sate ni dane naveo, nego samo rekao: „Čekajte, dok se dogodi.“ Oni dolaze sada, da prihvate svoje liječenje. Neka na ništa drugo nego na svoje liječenje misle, dok su od svoje bolesti oslobođeni. Mi slušamo Tebe, u čemu mi njima kao vjernici polažemo ruke. U ime,

Isusa Hrista Amen.

Dođite sada ovuda.

TI si već izliječen, Bog da tebe blagosovi. To je dobro.Svi pjevamo: „Vjeruj samo.“

GOSPODE Isuse, ja molim iznad ovih maramica; U Ime Isusa Hrista Amen.

Možda možemo sada ove Riječi pjevati:

Sada ja vjerujem!	Sada ja vjerujem!
Sada ja vjerujem!	Sada ja vjerujem!
Sve je moguće;	Sve je moguće;
Sada ja vjerujem.	Sada ja vjerujem.

Vjeruješ li ti, da će ti se dati, za što ti moliš i što tražiš? To će se ispuniti. Maloprije sam ja nekoliko od mojih talijanskih prijatelja iz Čikaga vido između molitvenog reda da dolaze. Koliko od vas poznaje sestru Botozzi iz Čikaga? Vi znate, nedavno je imala teški živčani slom. Ali onoga jutra, za doručkom kršćanskih poslovnih ljudi u Čikagu, govorio sam ispod inspiracije Svetog duha toj sestri. Ona je došla i rekla; da je jednostavno izgubila kontrolu nad sobom. Ja sam rekao: „Sestro, ti nećeš odmah preko toga proći. Ali ćeš ozdraviti.“ Rekao sam: „To će biti u vremenu između osamnaest mjeseci i dvije godine. Između toga vremena ćeš ozdraviti.“

Nedavno sam razgovarao sa njom. Čuo sam njeno svjedočanstvo. Ona je tako sretna kao nikada prije u njenom životu. Ona je u autu vozila i nije imala mira. Izgledalo je, kao da je prisutnost Božija od nje otišla. Vi znate, imala je nešto sa živcima. I od jedan put je došlo iznad nje, kao jedan veliki val radosti. snaga Svetog duha je bila iznad nje. Ona je plakala i klicala i imala jedno divno vrijeme. Od tada ima nešto oko dva tri, četiri

tjedna. U predprošnoj nedjelji čuo sam njeno svijedočanstvo. Ona je rekla: Brate Branhame, kad sam došla natrag, odmah sam to zapisala. Uzeo sam Magnetofon, i to je bilo tačno u danu osamnaestog mjeseca. Amen! Volite li Njega? Nije li On divan? Isti Sveti duh, koji sve tačno unaprijed može rći, bez da je nešto u svim ovim godinama bilo s greškom, je danas pokušao, vama kroz Njegovu Riječ otkriti, da Bog nije neko biće puno daleko ili nešto Historisko, nego da On živi — u sadašnjosti — i Njegovu Riječ ostvaruje. ON se skriva iza jednog ljudskog zastora u Njegovoj crkvi, otkriva se ali kroz vašu i moju zajedničku vjeru, koja se sastaje i koja postaje Božijim jedinstvom. Ja ne mogu ništa bez vas učiniti i vi ne možete ništa bez mene učiniti; mi ne možemo ništa bez Boga učiniti. Skupa oblikujemo jedinstvo, kroz što se spoj stvara. Bog me je poslao za jednu Svrhu, vi to vjerujete i to se dešava. Tako je. To se je potpuno potvrdilo. Svejedno, šta je s vama naopako, šta je bilo ko rekao — kad vi od srca vjerujete, da ćete ozdraviti, onda vas nemože ništa od toga obustaviti. ON je to rekao! I On reče: „Nebo i zemlja proći će, ali Riječi moje ne će proći.“

Vjerujete li vi to? Koliko od vas će za mene moliti, kad budem k drugim sastancima išao?Ja sam neko, kome je molitva potrebna. Svi, do vas, su me odbili. Ali isto ima tamo vani još sjemena.

Ja sam poslao moje pismo u južnu Afriku. Oni mi ne dozvoljavaju da tamo dođem, samo ako potpišem, da ću na jednom Mjestu svakoga krstiti u čemu ću ga tri puta u vodu potonuti, i kao jedan put za Oca, jedan put za Sina i jedan put za Svetog duha; sa licem naprijed. Na drugom Mjestu trebao bih na zad krstiti, i tako isto, i to kao Nauku objaviti. Ja sam im poslao jedno pismo, u kojem sam pisao: „Sveti duh je pokušao, da me u zadnje godine natrag u Afriku dovede. ON hoće moju službu tu upotrijebiti, gdje su u jedno Poslije podne trideset hiljada ljudi Hrista primili.“ Dalje sam u njemu pisao: „Mislite o tome, krv svih tih Duša će biti od vas zahtjevana, ne od mene. Ja sam se ponudio doći, ali mi vi to ne dozvoljavate.“ Ja se pitam, šta će se u tim danima, u kojima je Isus, Sin Božiji, iz crkve bio izbačen, pri čemu su Riječ odbili, još desiti. Ali uz prkos svega toga podajese se On svom Narodu prepoznati.

Niste li vi zahvalni radi toga?

Dok su večeras ovuda prolazili, položio sam im moje ruke. Neke od žena su bile već stare, druge još mlade; bilo je mladih i starih ljudi. Oni su oznojeni kao i ja. Mislio sam: „Oni sjede ovdje i slušaju Rječ, koju ostatak svijeta za ludost drži.“ Ali oni su kao šraf navoja, na koju Bog ovdje navoj stavlja, da ih iz njihove bolesti izvije. To je jedno obećanje Riječi. Mislite na to, to će vas zašrafiti. ON govori: „I kad Ja budem podignut, od zemlje, sve ću privući k sebi.“ ON će vas privući. Sigurno će On to učiniti. Vjerujte Njemu samo. Položite svoju vjeru u Njega; ne sumnjajte na Njega, nego Mu vjerujte.

Molite za mene. Ako nemate nikoga drugoga, za koga se molite, mislite

na mene. Bog s vama, dok se opet vidimo.

Ja sam tako sretan. Vi znate, postoji puno stvari, koje ja ne znam, ali ima i stvari, koje ja znam. Ja sam tako zahvalan za vas. Tako sam sretan, da sam sa vama povezan; tako sam sretan, nikada zaboraviti. ON vas neće nikada napustiti. Vi ste dakle kroz Zavesu prošli.

Ja sam tako sretan, Brata Palmera, jednog službenog Brata iz Georgije ovdje vidjeti. Mi se isto radujemo, brata Juniora Jaksona, koji je ovdje negdje u zgradi — tu u čošku kod nas imati i brata Dona Ruddela, koji ovdje sjedi. Oh, njih je toliko puno. Ja ne znam, da li sam nekoga previdio. Ovdje je i Brat Ben Bryant i mnogi još fine braće; Williard Collins. Mi se jako radujemo, da ste vi svi ovdje. Mogli bi se možda za jedan momenat podigli. Mi želimo pognuti glave.

Bog s vama, dok se opet vidimo.

Osjećate li vi, da vam je Duh u blizini?

Mi povijamo sada svoje glave za molitvu. Mi želimo pokušati, svakom propovjedniku dati do znanja, da se mi radujemo, da je On ovdje. I oda vas sviju, iz Tennessija, Ohija i iz sve zemlje. Susreo sam žene ovdje, koje su iz Bostona došle. Isto i naša obojena braća od tamo su bila jutros ovdje. Mnogi su iz raznih krajeva zemlje došli. Hvala vam, moji voljeni i skupocjeni prijatelji. Bog bio s vama. Ja vas zovem mojim prijateljima. Mislite, šta je o tome Isus rekao (Jov. 15, 1+17). Jedan Prijatelj stoji nam bliže nego jedan brat.

Mi povijamo sada naše Glave. Bog neka budne s vama, dok se do par dana opet vidimo. Ja želim našega dobrog i vjernog brata Richarda Blaira moliti, da reče završnu molitvu.

Umnožavanje i kopiranje je samo sa Dozvolom dopušteno
Izdavač: Ewald Frank, Misionar poštanski pretinac 100707, 47707 Krefeld, Njemačka. Čitavo odpremanje usljeđuje se na bazi dobrovoljne donacije. Sva uplaćivanja na Misijski rad u Njemačkoj: Slobodna

Narodna Misija Krefeld, poštanski žiro — Ured Essen, Br. 167606-439 ili slobodna narodna Misija Krefeld, sparkasse Krefeld Br. 1209386, BLZ 320500 00

Misijski Rad u Švaicarskoj: Ujedinjene Slobodne Narodne Misije, Poštanski ček — Račun Basel Br. 40 — 35520 — 7 ili Ujedinjene slobodne narodne Misije. Švicarsko društvo banka, Zürich- Kloten, Br. 847. 272. 01. Na Misijski rad u Austriji: Slobodna narodna Misija, Poslovni ček — Račun Wien, Br. 7691. 539.

Ewald Frank
P. O. Box 100 707
47707 Krefeld
Germany

Homepage: <http://www.freie-volksmission.de>

Sva prava su rezervisana. Primerci ove brošure se ne mogu koristiti bez pismene dozvole. Pre prevođenja na druge jezike, autor treba da bude obavešten